

Dalmatiner

Standard med kommentarer utarbetade av
Svenska Dalmatiner Sällskapet
Juli 2000

Det vakna,
vaksamma,
intelligenta och
skärpta
uttrycket!

SAMMA TIK FRÅN UNG TILL GAMMAL

Introduktion

Detta kompendium kommenterar och förklarar standardtexten (FCI Nr 153 1999-04-14) för dalmatiner. Det är framförallt avsett att användas vid utbildning och vidareutbildning av domare, men kan även fylla en viktig funktion genom att ge uppfödare fördjupade kunskaper om standarden. En förhoppning är också att samma kompendium kommer att användas inom alla medlemsländer i European Cooperation of Dalmatian Clubs (ECDC). Kommentarererna skall finnas tillgängliga i tre språk, förutom det nationella även översatta till engelska och tyska..

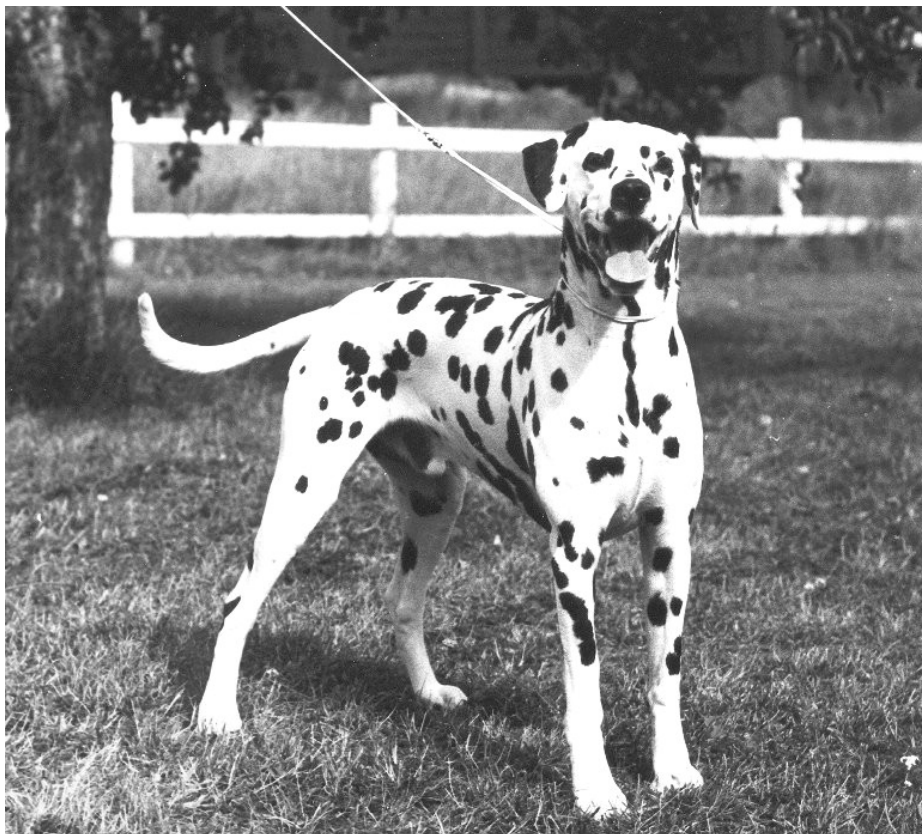
Företrädesvis är dessa kommentarer till för att klargöra variationen som faller inom standarden för olika detaljer. I det stora hela kommenteras också vad som är det önskvärda beträffande olika exteriöra detaljer. I vissa avseenden är standarden inte kommenterad då den i sig själv är så tydlig att kommentarer är överflödiga.

Juli 2000

Svenska Dalmatiner-Sällskapet
Åsa Boholm & Åke Cronander

Ändrad avseende käkar/tänder: 2009-02-26 Åke Cronander

FRONT OCH UTTRYCK!

Standard: Dalmatiner

FCI nr 153, original 1999-04-14, SKK 2000-02-09

Ursprungsland/hemland: Kroatien/FCI

Användningsområde: Sällskapshund

FCI-Klassifikation: Grupp 6, sektion 3

Bakgrund/ändamål:

Dalmatinerns härkomst är än i dag oklar och uteslutande grundad på antaganden. Avbildningar i gamla egyptiska faraoners gravar, vilka överensstämmer med målningar från 1500- till 1700-talet, tycker på att dalmatinern har sina rötter i förkristen tid. Kyrkokrönikor från 1300-talet och från år 1719 gör det definitivt troligt att rasen har sitt ursprung i medelhavsområdet och då speciellt Dalmatiens kusttrakter utmed Adriatiska havet. De äldsta illustrationerna av rasen finner man i målningar av italienska 1500-tals konstnärer och i en freskomålning i Zaostrog (Dalmatien) daterat till omkring 1710. I det verk Thomas Bewick utgav 1792 finns en beskrivning och teckning av "dalmatiner eller vagnshunden". Den första standarden för dalmatiner skrevs 1882 av en engelsman vid namn Vero Shaw. Denna standard inarbetades i en officiell standard 1890.

KOMMENTAR:

Det finns en rad mer eller mindre historiskt välgrundade spekulationer kring dalmatinerns ursprung. Exakt varifrån rasen härstammar samt dess ursprungliga användningsområde är därför omgivet av många frågetecken. Att det är fråga om en mycket gammal ras med rötter många hundra - kanske rent av tusentals år - tillbaka i tiden är emellertid allmänt vedertaget. En teori är att rasen följde med zigenarna som kom från Indien till Europa under medeltiden. Säkert är emellertid att rasen under senare delen av 1700-talet blev populär som vagnshund i finare stall, i England och i andra europeiska länder. Dalmatinern var dock inte bara en dekorativ statussymbol. Den skulle hålla sig i närheten av stallet och hästarna där den skulle vakta och hålla uppsikt, springa nära intill vagnen under färd samt att övervaka vagn och resepersedlar vid raster.

Helhetsintryck:

Dalmatinern skall vara en harmoniskt byggd, karaktäristiskt prickig, kraftfull, muskulös och aktiv hund. Den skall ge ett proportionerligt intryck och får inte vara grov eller klumpig. Rasen hölls förr i tiden som "vagnshund" och skall därför vara synnerligen uthållig och förhållandevis snabb.

HELHETSINTRYCK KOMMENTAR, FORTS.:

Med kraftfull avses en rejäl och välkroppad hund i god kondition. Med det

KOMMENTAR:

Dalmatinern skall vara en proportionerlig hund. Med detta avses att den skall vara något rektangulär, alltså vare sig kvadratisk eller ge ett långt och lågställt helhetsintryck.

Med karaktäristiskt prickig menas att den skall ge ett prickigt intryck. En tung teckning (med ett stort antal prickar som kan vara kraftigt sammanflytande) eller mycket ljus (med bara få prickar) skall bedömas som ett mindre fel. En dalmatiners teckning skall inte tillmätas ett högre värde än hundens rastyp, konstruktion och rörelser. (Se vidare nästa sid.)

Viktiga måttförhållanden:

Förhållande kroppslängd : manköjd skall vara ungefär 10:9. Förhållande skalle : nosparti skall vara 1:1.

KOMMENTAR:

Dessa måttförhållanden har tillkommit i den nya standarden från 1999 vilket välkomnas särskilt då det inte längre finns utrymme för fria tolkningar.

Uppförande/karaktär:

Rasen skall vara utåtriktad och vänlig, varken skygg eller tillbakadragen, ej heller nervös eller aggressiv.

KOMMENTAR:

Man skall aldrig glömma att rasen ursprungligen varit en vakt och gårdshund och att dalmatiner därför har ett visst mått av vaktinstinkt. I dagens samhälle ställs ökade krav på hundars tillgänglighet mot främmande människor och det gör att vi idag föredrar lite vänligare sinnade hundar. Mycket skygga och rädda hundar skall inte accepteras vilket också är ett diskvalificerande fel i likhet med aggressiva hundar.

Huvud

Skallparti:

Skallen skall vara flat och tämligen bred mellan öronen. Tinningbenen skall vara tydligt markerade. Det skall finnas en antydning till pannfåra. Skallen skall vara helt fri från rynkor.

KOMMENTAR:

Tämligen bred mellan öronen och tydligt markerade tinningben gör att skallen skall vara nästan jämbred. Skallformen skall vara sådan att skallens längd, bredd och djup har ungefär samma mått. Standarden anger ovan under avsnittet 'viktiga måttförhållanden' att proportionerna skalle/nosparti skall vara 1:1 och detta innebär att såväl ett för kort som ett för långt nosparti är att betrakta som fel.

Stop:

Stopet skall vara måttligt men tydligt markerat.

KOMMENTAR:

Måttligt markerat är mera riktigt då ett kraftigt markerat stop ger en felaktig profil.

Nosparti:

Nospartiet skall vara långt och kraftfullt, aldrig snipigt, Nosryggen skall vara rak och parallell med skallens övre plan.

Nostryffel:

Nostryffeln skall hos de svarttecknade hundarna alltid vara svart, hos de levertecknade alltid brun.

Läppar:

Läpparna skall vara torra och ligga ganska stramt an mot käkarna. Inte löst hängande. Det är önskvärt att läpparna är fullständigt pigmenterade.

KOMMENTAR:

Det finns få hundar som har fullständigt läppigment och dessa är också ofta tungt tecknade. Opigmenterade läppar och/eller delvis pigmenterade är vanligt och skall inte betraktas som något egentligt fel.

Käkar/tänder:

Käkarna skall vara kraftiga med ett perfekt och regelbundet saxbett. Det är önskvärt med en full tanduppsättning om 42 tänder. Tänderna skall vara jämna och vita.

KOMMENTAR:

*Kraftiga vita tänder med perfekt saxbett och fullt antal är givetvis att föredra men tandförluster förekommer vilket skall noteras och **graden avvikelse i förhållande till standarden** får vägas in i helhetsbilden. Någon tandförlust ska alltså **inte** föranleda en prissänkning-*

Ögon:

Ögonen som skall sitta tämligen långt från varandra, skall vara måttligt stora och runda. De skall vara klara och livliga med ett intelligent och alert uttryck. Hos de svartteckande hundarna skall ögonen vara mörkt bruna och hos de levertecknade hundarna ljust bruna till bärnstensfärgade. Ögonkanterna skall vara åtliggande. Hos de svarttecknade hundarna skall ögonkanterna vara helt svarta och hos de levertecknade hundarna helt bruna.

KOMMENTAR:

Entropion förekommer ibland i rasen och detta bör vara ett observandum. Mandelformade sneda ögon avviker från ett rastypiskt uttryck. Det är önskvärt att ögonen är mörka. Ljusa ögon ger ett 'stickande' icke rastypiskt uttryck. När det gäller ögonfärgen på den levertecknade dalmatinern anger standarden 'ljust bruna till bärnstensfärgade'. Hänvisningen till bärnsten är emellertid inte särskilt klargörande eftersom bärnsten kan variera i nyans från ljusgult till mörk orangebrun. Gula ögon är inte önskvärt på den levertecknade dalmatinern. Idag är alltför ljusa ögon ofta förekommande på såväl svartteckande som leverteckande hundar.

Öron:

Öronen skall vara måttligt stora, ganska högt ansatta och bäras tätt intill huvudet. De skall vara förhållandevis breda vid basen och avsmalna mot den avrundade spetsen. Öronen skall vara smidiga, med väl uppbruten teckning och företrädesvis prickiga.

KOMMENTAR:

För stora eller för små (det senare sällan förekommande)öron är inte korrekt. Örat får ej nå så långt som till mungipan. Helfärgade öron är inte önskvärt men kan accepteras, viktigt är dock att kontrollera att färgen inte är genomgående. Se vidare under 'diskvalificerande fel' – blaffa/monokel.

Hals

Halsen skall vara förhållandevis lång, vackert böjd och avsmalnande mot huvudet. Den skall vara fri från löst halsskinn.

KOMMENTAR:

Alltför långa smala hypereleganta halsar förekommer vilket ger felaktiga proportioner.

Kropp

Manke:

Manken skall vara väl markerad

KOMMENTAR:

Den tydliga och väl markerade manken finns när skuldran är tillräckligt lång och rätt vinklad.

Rygg:

Ryggen skall vara kraftfull och plan.

KOMMENTAR:

*Att standarden föreskriver en 'plan' rygg innebär inte att överlinjen skall vara överdrivet platt och alltför rak. Det är viktigt att inte **blanda ihop ryggpartiet med länden**. Överlinjen skall vara svagt välvd (**se nedan**).*

Bröstkorg:

Bröstkorgen skall inte vara alltför bred men djup och rymlig. Bringan skall nå till armbågarna och förbröstatet skall, sett i profil vara väl utvecklat. Revbenen skall vara välproportionerliga, långa och väl välvda, aldrig flata, tunnformade eller missbildade.

KOMMENTAR:

Bröstkorgen skall utgöra merparten av hundens längd. Avsaknad av förbröst är ett vanligt fel och bör uppmärksammas.

Ländparti:

Ländpartiet skall vara torrt, muskulöst och något välvt.

KOMMENTAR:

*Länden får inte vara **överdrivet lång, uppdragen** eller ostadig i rörelse.*

Kors:

Korset skall vara mycket lätt sluttande.

KOMMENTAR:

Korset får inte slutta så mycket att det påverkar rörligheten negativt.

Flanker:

Flankerna skall inte vara djupa.

KOMMENTAR:

Löst djupt flankskinn förekommer och är inte önskvärt.

Underlinje:

Underlinjen skall vara tydligt uppdragen mot länden.

KOMMENTAR:

Med rätta proportioner (lång bröstborg) blir det en naturlig uppdragning i ländpartiet. Ett stort fel är för kort bröstborg med vinthundslik uppdragning i länden

Svans:

Svansen skall räcka ungefär till hasen. Den skall vara kraftig vid roten utan att verka grov och avsmalna mot spetsen. Svansen får varken vara för lågt eller för högt ansatt. I vila skall den bäras hängande med den nedre tredjedelen av svansen uppåtböjd i en svagt uppåtriktad båge. I rörelse bärs den högre, något över rygglinjen men aldrig rakt upp eller ringlad. Det är önskvärt med prickar på svansen.

KOMMENTAR:

Notera grova klumpiga svansar. En alltför tunn och spinkig svans är heller inte önskvärt. Svansen får inte bäras för högt och/eller ringlad över ryggen.

Extremiteter

Framställ:

Frambenen skall vara absolut raka med stark, rund benstomme ända ner till tassarna.

- skulderblad:

Skuldrorna skall vara måttligt sluttande, torra och muskulösa.

KOMMENTAR:

Skuldran skall vara tillräckligt lång och vara normalt vinklad för en travande hund.

- armbåge:

Armbågarna skall ligga väl an mot kroppen och varken vara inåt eller utåtvridna.

KOMMENTAR:

Vanligt fel är raka överarmar vilket ger en för långt fram placerad armbåge och dålig kontakt med bröstkorgen.

- mellanhand:

Mellanhänderna skall vara starka och något fjädrande.

KOMMENTAR:

Skall vara lätt vinklad och ej för kort.

- framtassar:

Tassarna skall vara runda och slutna med väl välvda tår, s.k. kattfot. Trampdynorna skall vara runda, starka och elastiska. Klorna skall vara svarta eller vita hos svarttecknade hundar, bruna eller vita hos levertecknade hundar.

KOMMENTAR:

Lösa lite stora tassar förekommer och bör noteras och vägas in i helheten.

Bakställ:

Bakstället skall vara rundat, torrt och muskulöst. Bakifrån sett skall benen vara parallella.

KOMMENTAR:

Korsets lutning får dock inte bli för kraftigt då detta påverkar rörelserna negativt..

- knäled:

Knäna skall vara väl vinklade.

KOMMENTAR:

Knäleden skall vara i linje rakt under höftleden för bästa balans.

- underben:

Underbenen skall vara starka.

KOMMENTAR:

Underbenet skall vara av god längd dvs ungefär samma längd som lårbenet.

- has:

Hasorna skall vara starka och väl vinklade.

KOMMENTAR:

Ofta förekommande fel är för dåligt vinklade hasleder vilket påverkar rörelser på ett negativt sätt.

- baktassar

Baktassar som framtassar.

Rörelser

Dalmatiner skall ha mycket fria, flytande, kraftfulla och rytmiska rörelser med vägvinnande steg och bra påskjut. Sedda bakifrån skall benen röra sig parallellt och baktassarna följa i framtassarnas spår. Ett kort steg, liksom paddlande rörelser är inte korrekt.

KOMMENTAR:

Flytande kraftfulla rytmiska rörelser med ett vägvinnande steg och bra påskjut säger det mesta. För att få detta idealiska rörelseschema krävs att vinklar fram är tillräckliga vilket ger en bra steglängd. Rörelserna bak skall inte bara bestå av ben som kastas ut bakom hunden utan måste bestå i ett grundarbete från höft, knä och has. Brist på harmoni mellan fram- och bakkensrörelser förekommer och har sin grund i bristande överensstämmelse mellan vinklar i fram- och bakställ.

Den typiska svikten i steget går lätt förlorad om hunden visas i ett alltför högt uppdrivet och forcerat tempo. Rastypiska rörelser för en dalmatiner skall ge intryck av att hunden lätt och ledigt, avspänt och utan synbar ansträngning kan trava långa sträckor.

Päls

Pälsen skall vara kort, hård och tät, slät och glänsande.

Färg:

Grundfärgen skall vara rent vit. Hos de svarttecknade hundarna skall prickarna vara svarta; hos de levertecknade skall prickarna vara leverbruna. Prickarna skall inte flyta samman utan vara runda och så klart avgränsade och jämnt fördelade som möjligt. Storleken skall vara 2-3 cm i diameter. Prickarna på huvud, svans och ben skall vara mindre.

KOMMENTAR:

Färg och teckning får aldrig tilldelas sådan betydelse att en hund som är utmärkt i dessa avseenden premieras före rastyp, anatomisk sundhet och temperament.

Färgen får inte tydligt variera på en och samma hund, att färgnyansen varierar förekommer ibland på den levertecknade färgvarianten. En dalmatiners teckning kan variera från sparsamt tecknad med färre antal prickar till mycket rikligt tecknade hundar. (Se vidare nästa sid.)

FÄRG, KOMMENTAR, FORTS:

Så länge teckningen ger ett prickigt helhetsintryck är denna variation fullt acceptabel. Idealet som är svårt att uppnå är en verkligt vältecknad hund med prickar av jämn storlek och kvalitet och som är jämnt fördelade över kroppen. Riktigt små prickar och som dessutom inte runda till formen s k 'ticks' ger ett oroligt och skräpigt intryck. Lite för många eller för få distinkta prickar av god storlek och kvalitet är att föredra framför en jämnare tecknad hund men som har mer varierande storlek och sämre kvalitet på prickarna. Emellertid ska inte för mycket uppmärksamhet riktas mot teckningens mindre detaljer. Det viktiga är att helhetsintrycket är tilltalande. Standarden föreskriver att öronens teckning skall vara uppbruten. Öron som inte är prickiga eller som rent av är i stort sett helfärgade kan accepteras så länge det inte rör sig om 'blaffa' d v s en medfödd större fläck som dessutom är genomfärgad. Avsaknad av prickar på svansen är ett obetydligt fel.

Storlek/vikt

Ett proportionerligt helhetsintryck är av avgörande betydelse.

Mankhöjd:

Hanhund 56 - 61 cm

Tik 54 - 59 cm

KOMMENTAR:

Gränserna är inte några absoluta min/max mått utan gränserna kan överskrids med någon centimeter åt ena eller andra hållet. Helhet och proportioner är viktigare än några få cm. Generellt kan sägas att några större problem med storlek inte finns i rasen.

Vikt:

Idealvikt för hanhund är ca 27 - 32 kg

Idealvikt för tik är ca 24 - 29 kg

KOMMENTAR:

Rejåla hanhundar väger ofta något eller några kilo mer än vad som här anges

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

- "Bronzing" dvs tillfälligt förekommande bronsliknande missfärgning av de svarta prickarna.

KOMMENTAR:

I samband med fällning eller vid en försvagning av hundens kondition p g a andra omständigheter kan prickarnas färg tillfälligt försvagas. Bronzing innebär att färgen förlorar djup och lyster. På den svarttecknade hunden kan prickarna då skifta i mörkt rostbrunt medan den levertecknade hundens prickar skiftar i ljust rostbrunt , ljusbrunt eller orange. Bronzing kan uppträda på hela kroppen eller bara på utsatta partier som t ex hals och nacke eller insidan av benen. Bronzing på en svarttecknad hund kan därför vara svårt att skilja från trefärgat som är ett diskvalificerande fel. Bronzing på en levertecknad hund kan vara svårt att skilja från orangetecknat som är ett diskvalificerande fel.

Diskvalificerande fel:

- Kraftigt över- eller underbett
- Ektropion eller entropion
- Blå ögon, olikfärgade ögon
- Dövhet
- Skarpt avgränsad större fläck (s.k. blaffa) runt ögat ("monokel") eller på annan del av kroppen.

KOMMENTAR:

Dalmatinervalpar föds vita och prickarna börjar framträda först vid 10 dagars ålder. En 'blaffa' (eng. 'patch') är en större fläck som är medfödd. Flertalet uppfödare avlivar normalt valpar som föds med 'blaffa' direkt efter födseln men ibland händer det att sådana valpar föds upp och rent av visas i utställningsringen.

En 'blaffa' kan i princip sitta var som helst på kroppen men återfinns vanligast på huvudet, runt öron och ögon ('monokel'). Ibland kan en och samma hund ha flera blaffor. Blaffan är stark i färgen och saknar helt inslag av vita hår. Ett öra med blaffa är karaktäristiskt genomfärgat d v s insidan av öronlappen har samma intensiva färg som utsidan. En blaffa skiljer sig från en ansamling av sammanflytande prickar genom att den har en välmarkerad och jämn kant ungefär som en basker (om den sitter på huvudet).

Ibland kan det även för en rasspecialist vara mycket svårt att avgöra om det verkligen är fråga om en blaffa eller ej. Därför rekommenderas inte att utdela pris 0 till en dalmatiner om domaren inte är helt säker på att det verkligen är fråga om en äkta blaffa och inte en ansamling av prickar.

- Trefärgad

KOMMENTAR:

Trefärgat innebär en permanent förekomst av fläckar av annan färg än svart eller leverbrunt på en och samma individ. På en svarttecknad hund kan följande felfärgningar förekomma: Gula, leverbruna, tanfärgade eller tigrerade fläckar. På en levertecknad hund kan följande felfärgningar förekomma: Orange eller tanfärgade fläckar. OBS! Svart pigment kan aldrig förekomma på en levertecknad hund (genetiskt omöjligt). När det gäller tanfärgen förekommer dessa fläckar på de klassiska tan-ställena, nämligen nedre delen av benen, bringan, hakan, ansiktet runt nos och över ögonen samt runt analöppningen. När det gäller unga hundar kan detta vara svårupptäckt p.g.a. sotigheten i tanfägen.

Trefärgat kan vara mycket svårt att skilja från "bronzing" som inte är ett diskvalificerande fel och domare bör därför vara mycket försiktiga när det gäller att dela ut '0' pris p g a detta fel.

- Gula eller orangefärgade prickar

KOMMENTAR:

På en gultecknad dalmatiner har fläckarna ungefär samma färg som en golden retriever. Färgen kan variera från ljusgul till mörkare gul nyans. En gultecknad dalmatiner har alltid svart nospigment. På en orangetecknad dalmatiner har fläckarna ungefär samma färg som på en orange-belton cocker spaniel (ljus rödbrun). En orangetecknad dalmatiner har alltid brunt nospigment. En vuxen orangefärgad dalmatiner kan i undantagsfall förväxlas med en mycket solblekt levertecknad. Gult och orangetecknat syns tydligt redan på den unga valpen. Båda dessa färgfel är inte särskilt vanliga men

- Mycket ängsligt eller aggressivt beteende

Nota bene:

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa eller sundhet.

Testiklar:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen

Gultecknad valp

Orangetecknad valp

Levertecknad valp med blaffa

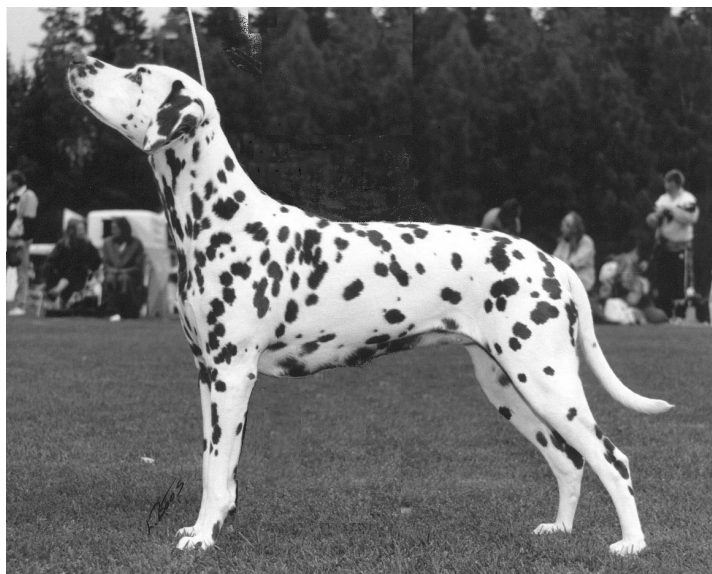
Appendix 1

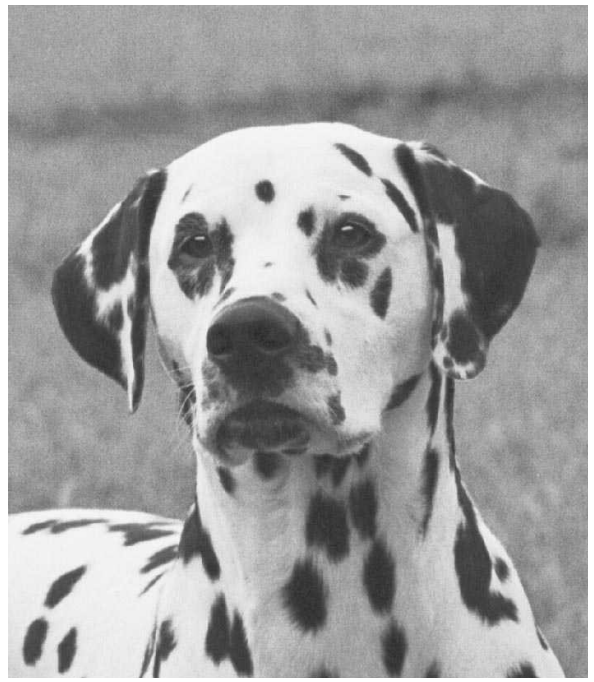
Nedan följer ett bildgalleri där fotona har valts ut för att illustrera dalmatiner som alla är av utmärkt typ.

Hanhundar

Tikar

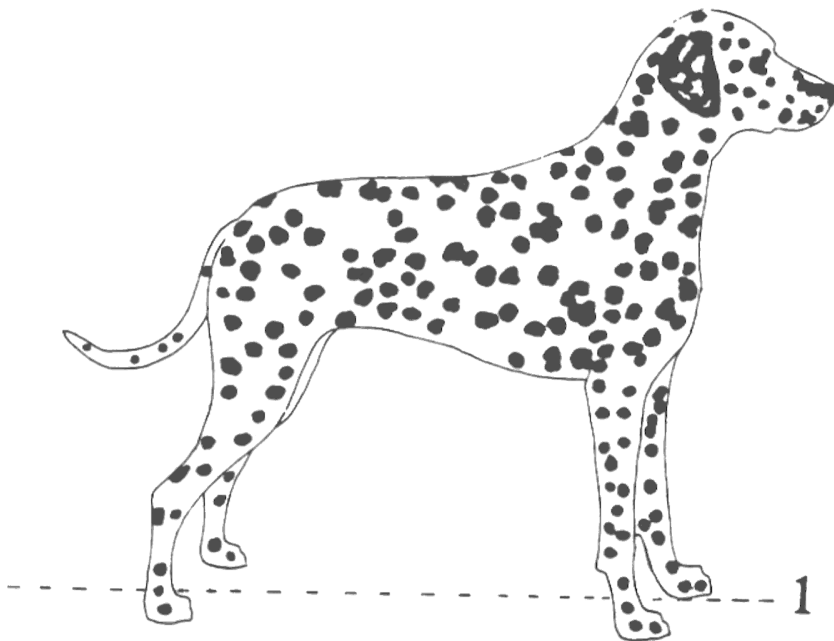

DALMATINERNS TECKNING KAN FÖRVILLA

Då det gäller att bedöma exteriören är det ingen ovanlighet att till på köpet mycket raskunniga personer luras av dalmatiners teckning.

För att bevisa hur stor betydelse teckningen i sin helhet och fläckarnas placering i förhållande till varandra har för vår ras, presenteras här inom en exakt likadan kontur fem exemplar med helt olika teckningar, numrerade från 1 – 5.

Exteriört sett är inte denna kontur helt korrekt. Den har inte de proportioner som eftersträvas. Hunden är något för högställd (se streckad linje) och har för kort hals.

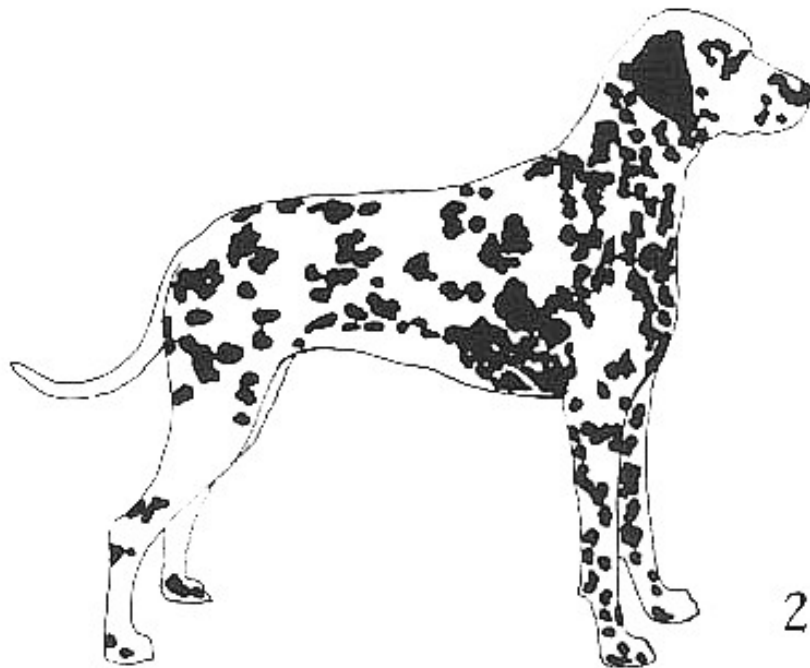
Ovanstående bild visar en i det närmaste idealisk teckning. När fläckarna är så jämnt fördelade som här, kan fläckarna få vara färre men knappast fler och ändå vara nära idealet. Den verkligt stora fördel med denna teckning är den enhetliga storleken på de rejäla fläckarna.

Det är intressant att se, hur den feminina prägel framhävs av den vackra teckningen, som dessutom ger hunden ett vaket och intelligent uttryck. På grund av den olyckliga linjen av fläckar på nosen, får man intryck av uppnäsa, vilket inte är med sanningen överensstämmande.

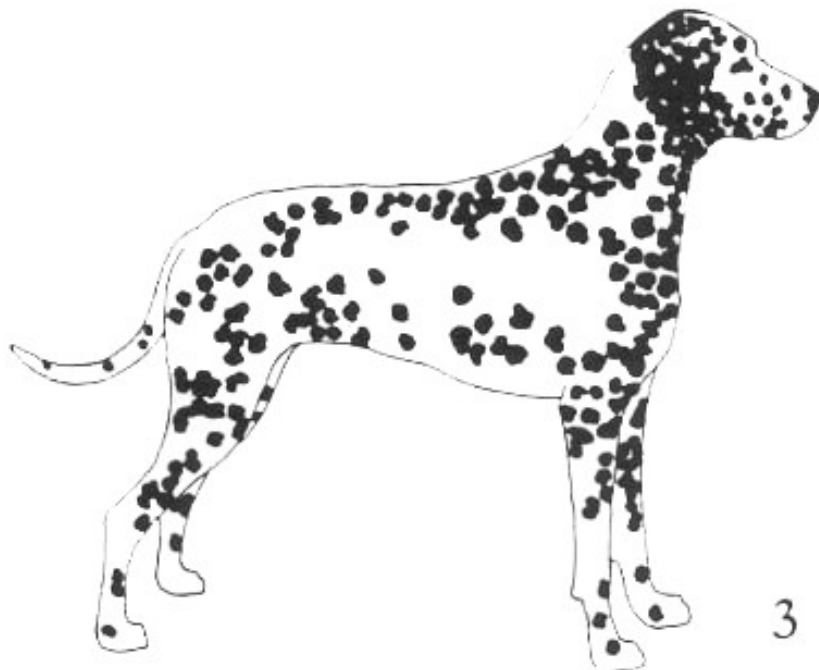
När man bedömer dalmatiner måste man kunna ställa in blicken på teckningen kontra kontur, för att inte bedömningen av hunden ska vilseledas av en optisk synvilla.

Man märker ganska snart, att om blicken ställs in på konturen, som på så sätt kommer närmare, blir hundens teckning av underordnad betydelse. Men om däremot blicken ställs in på fläckarna, vilket är nödvändigt för att bedöma deras kvalitet och placering i helhet, sjunker konturen undan.

Vad beträffar följande teckningar 2 – 5 så skulle man mycket väl kunna tänka sig, att ett något förhastat omdöme blev såsom följer:

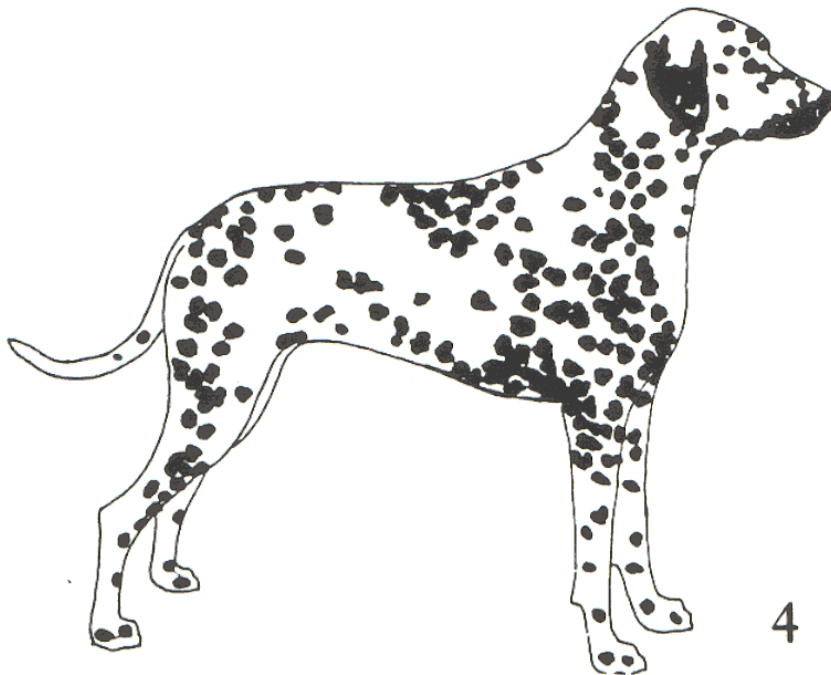

Huvudet ser något tungt och slappt ut. Halsen verkar grov. Skuldran är rak och armbågen utåtvänd. Kort och flat bröstkorg. Bakdelen rätt bra men för lätt till den tunga framdelen.

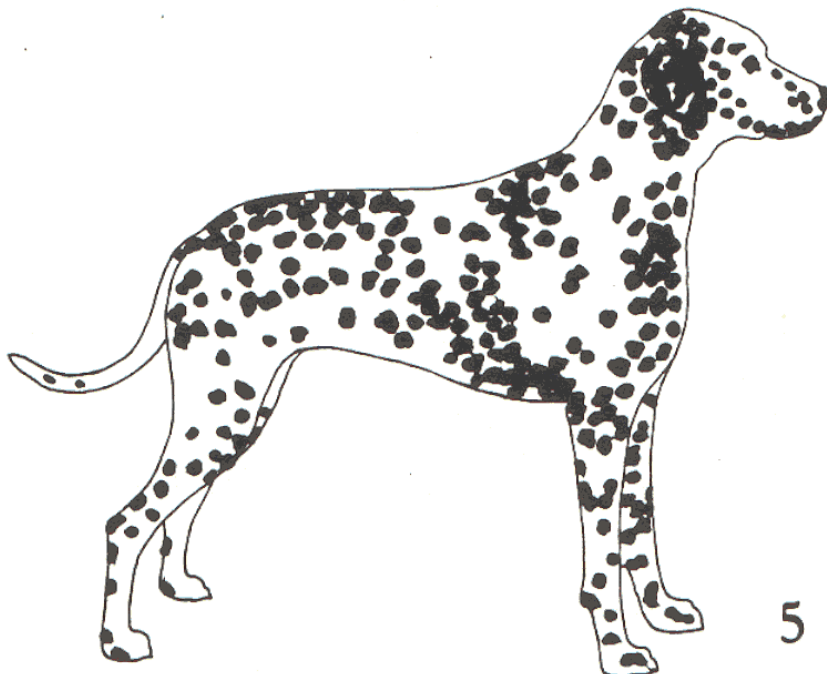

Huvudet verkar en aning kort. Skallen verkar överdimensionerad från nackknölen och nedåt. Var manken ligger är svårt att se. Skuldran är överdrivet sluttande. Hunden verkar vara något

knipt i armbågen, vilket ger intryck av något fransysk frambensställning. Grund och vid bröstorg. För bukig. Fallande kors med lågt ansatt svans.

Toppig skalle. Tråkigt uttryck. Tunt nosparti. Örat ser ut att vara lågt ansatt. Kort och grov hals. För massiv och tung front. Rak bakbensvinkling. Oädel och "bonnig" i typen.

Långt huvud. Låg hjässa och utplanat stop. För mycket läpp. För kraftig bröstorg och för välvd över bakdelen. Hunden hänger inte ihop och ser högställd ut. Över vinklat bakställ. Tunna extremiteter.

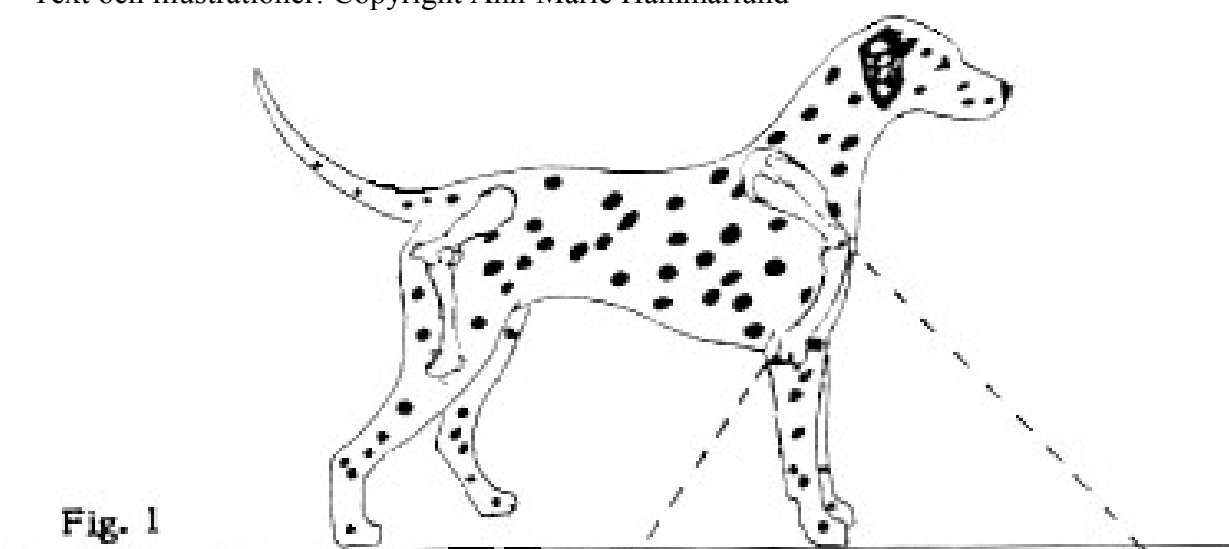

Fig. 1

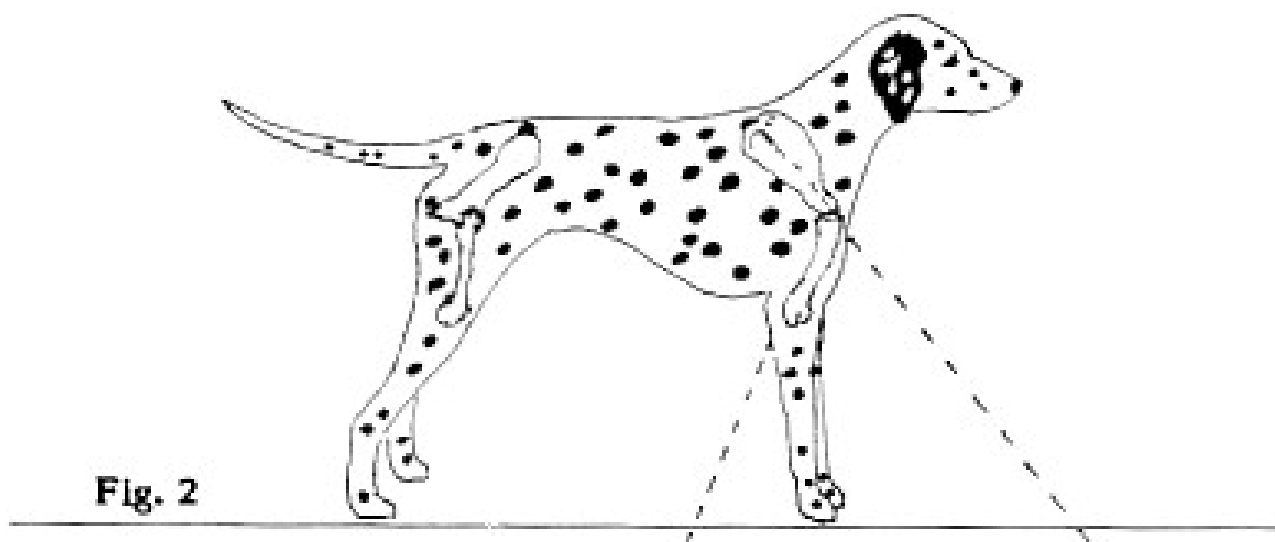

Fig. 2

Fig. 1 visar en dalmatiner, som är välvinklad såväl fram som bak, vilket resulterar i längre hals, bättre bröstdjup och starkare ländparti samt framför allt ett korrekt rörelseschema.

Fig. 2 visar en dalmatiner med rak skuldra, rak överarm och dåliga vinklar bak, särskilt då knävinkeln. Detta ökar mankhöjden (3 – 5 cm). Denna dalmatiner är för högställd och har en kort och grund bröstkorg, kort hals och sämre benstomme.

De streckade linjerna visar hur vinklarna påverkar hundens maximala steglängd.

Hunden i Fig. 1 har tveklöst det mer vägvinnande steget med fin svikt.

Hunden i Fig.2 rör sig med ett kortare steg utan svikt. Detta steg är också oekonomiskt, men kan felaktigt uppfattas som vägvinnande, eftersom den kortare steglängden gör att rörelserna verkar mycket snabbare.

Text och illustrationer: Copyright Ann-Marie Hammarlund